N°. 56. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 13den JULIJ.



SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Advertissementen.

De diverse *Patentpligtigen*, welke hun verschuldigde *laatste* termijn nog niet hebben voldaan, worden bij deze herinnerd, om zulks vóór het einde dezer maand, ten mijnen Kantore aan te zuiveren.

Paramaribo, den 10 Julij 1837.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester,

WESENHAGEN.

(23508) Wordt bij inschrijving aangeboden, de levering van de navolgende GOEDEREN, als:

5 *Waakrokken.*
149 *Neger-Buffels.*
149 *Hoeden.*
2056 *Ellen wit Osnabrugsch Linnen.*
1159 » *Vrieschbont.*
358 » *Salempoeris of blaauw Linnen.*
305½ » *Calico's.*
73 *Scheermessen.*
164 *Matrozen dito.*
80 *Scharen.*
203 *Spiegels.*
203 *Kammen.*
143 *Tonteldozen en Stalen.*
616 *Vuursteenen.*
1038 *Naainaalden.*
2306 *Vischhoeken.*
66 *Boeseroentjes.*
983 *Strengen wit Garen.*
627 *Dito blaauw dito,*
ten behoeve der Plantaadje *Mijn Vermaak.*

2 *Waakrokken.*
92 *Negers-Buffels.*
92 *Hoeden.*
1112 *Ellen wit Osnabrugsch Linnen.*
604 » *Vrieschbont.*
44 *Scheermessen.*
44 *Matrozen dito.*
648 *Naainaalden.*
850 *Strengen wit Garen.*
ten behoeve van den Houtgrond *Osembo.*

Zullende de verzegelde monsters en Inschrijvings-billetten aan het locaal der Partikuliere West-Indische Bank worden aangenomen, tot Donderdag den 20sten dezer, en de levering derzelve Goederen op Vrijdag den 21sten dezer, des morgens ten 8 ure, aan de minst inschrijvende, mits goedgekeurd wordende, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit het Geregtshof alhier tot de Zaken van Curatele en Sequestratie, worden aanbesteed.

Paramaribo, den 10 Julij 1837.

H. KAMERLING,
W. H. LANS,
Sequesters.

(23507) De ondergeteekende zal op Dingsdag, den 18den dezer, 's morgens ten *negen* uren, door- en ten huize van den Vendumeester **A. SALOMONS** verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Watermolenstraat*, aankomende den Boedel wijlen Mejufv. **B. M. WOLFF** Wed. **A. M. LEVIJ**; — zijnde de veil-conditien en bewijzen van eigendom ter inzage bij den Vendumeester voornoemd.

Paramaribo, den 7 Julij 1837.

CHs. LIONARONS qq.

Bij H. A. BUHK
TE BEKOMEN:

Eenige oxhoofden extra goede **ROODE WIJN**, alsmede eenige kisten exquise **RHIJN WIJN.** (22984)

(22985) **LEVERANTIE VAN BOOMRIJPE BANANNEN**, tegens *civiele prijs* te bekomen op de Plantaadje MARIA PETRONELLA. — Adres bij

H. A. BUHK qq. c. s.

Paramaribo, den 12 Julij 1837.

(19679) De Vendumeester **M. A. KEIJSER** zal *MORGEN* verkoopen:

Provisien, Stukgoederen, eenige vaten nieuwe Gort, aangebragt per de laatste Schepen, Kopie Planken, van den Houtgrond *Quapibo* en Wane dito; vaatjes en kelders Cognac Brande Wijn, kistjes Roode Wijn van 12 flesschen, damejeans Roode Wijn, fijne Manshoeden, Neger dito, Madera Wijn bij 't douzijn, eenige ps. Tule, ledige halve Leggers, om verkoop-rekening te sluiten. — Alsmede eenige Goederen behoorende den Boedel van wijlen **JAMES MAC ANDREAW.**

Voorts: **BUFFON** *Histoire Naturelle* 15 vol., *Oiseaux* 9 vol., *N. Pares et Serpens* 2 vol., *Mineraux* 5 vol., *Supplement* 7 vol., *Ensemble* 38 vol, *Envichi avec plus de* **1200** *planches, et avec de Vignettes et Cartes, tout proprement relie en Carton, en dime carton.*

(23509) **H. L. KROON** vertrekt.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 8sten dezer, de Nederlandsche Sloep *Dolphijn*, Kapt. G. ELLART, van Nickerie, hebbende 3 dagen reis.

Den 9den, de Noord-Amerik. Brik *Aladdin*, Kapt. S. WATERHOUSE, van Portland, hebbende 29 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 11den dezer, het Schip *Catharina*, Kapt. H. H. BAKKER, naar Amsterdam; lading: 86 vaten Suiker, 105 balen schoone- en 3 dito vuile Katoen, 17 balen Kakao, 2 vaten Huiden en 96 piès Inlandsch Hout.

OPLOSSING
der LOGOGRIJPH in No. 55 onzer Courant geplaatst.

Geachte Redacteur!

LACHNITZ is den naam des door U bedoelden Componists! — Ja, **LACHNITZ** was zijn' naam, die steeds aangebedene, die nooit volprezene! Wie zoude hem vergeten kunnen en tevens zich een offeraar van APOLLO noemen durven? — de tijd moge over mij heen vliegen, andere mogen hem trachten in roem voorbij te streeven, maar *ik*, die 's mans waarde zoo zeer gevoel, *ik*, die (bij de herinnering mijner jeugdige dagen; toen ook *ik* het muzikalische strijdperk mogt betreden), nog geheel doordrongen ben van zijne hemelsche harmonie, *ik* duld niet dat een andere zijne plaats in *mijn* hart inneme. — Dankbaar ben ik U voor de opentlijke vermelding diens nog altijd beminden naams in uw geacht Dagblad.

Veel zoude ik nog tot 's mans lof *willen* zeggen; maar *kan* ik dit? Neen! ik zal dus mijne zwakke pogingen daartoe niet vergeefs beproeven.

Intusschen, geachte Redacteur! geloof dat ik U hoogachtend ben.

EEN ALTIST.

Wetenschappelijke Berigten.

Oefeningen der Turken in het algemeen.

Vele Reizigers hebben den wetenschappelijken toestand der Turken slechter afgemaald, dan dezelve inderdaad is. Men kan aan deze Natie niet allen weetlust, verlangen naar verstandelijke kundigheden, noch vlijt in het beoefenen derzelve ontzeggen. Echter geldt dit bijna uitsluiterderwijze voor Konstantinopel, en is daaruit voor eene gelijkvormige gesteldheid van het geheele Rijk geen besluit te trekken. De gelukkige aanleg van geestvermogens bij de Turken, de gunstige hemelstreek, onder welke zij leven, de rijkdom aan geschriften, inzonderheid Arabische, alsmede de overzettingen, welke zij van de Grieken, die volkomene voorbeelden en leermeesters in alle wetenschappen, bezitten, moesten hen, indien niet door de nadeelige bewerktuiging hunner Staatsinrigting daartoe de baan gestremd was, eenen veel hoogeren trap van geestbeschaving hebben doen bereiken, dan men werkelijk bij hen ontmoet. In Syrie, even als in Egijpte, heerscht de diepste barbaarschheid, en alzoo de gezamenlijke gewesten van een Rijk in dat geval aan elkander gelijk plegen te zijn, moet die gereedelijk van geheel Turkije worden aangenomen. Te vergeefs hebben sommigen in de laatste tijden dit tegengesproken, te vergeefs heeft men Kollegies, Opvoedingsinstituten, enz. aangevoerd; aan die woorden zijn geheel andere begrippen te hechten dan bij ons. De Arabieren en Turken hebben tegenwoordig noch Meetkundigen, noch Sterrekundigen, noch Toonkunstenaren, noch Geneesheeren. — Hoe zoude ook daar iemand tot Arts kunnen worden opgeleid, terwijl daartoe geene inrigting bestaat, en de ontleedkunde strijdig is met de vooroordeelen van hunnen Godsdienst. Onder Sterrekunde verstaan zij niet de wetenschap, door welke men den loop der hemelligchamen berekent, maar de kunst, om het noodlot in dezelve te lezen. — De Muzelmannen beoefenen het Arabisch enkel om des Godsdienst, wille. De Koran, namelijk, is het onmiddellijke Woord Gods; terwijl echter dit woord de wezenlijkheid van zijnen aard alleen daardoor behoudt, dat men het even zoo uitspreekt als God en zijn Profeet, zoo is het eene zaak van het uiterste gewigt, om niet alleen de ware beteekenis, maar ook de accenten, de verheffing en den val der stem, de verpozingen, de luchtschepping, kortom tot de in het kleinste vallende omstandigheden van lezen en uitspraak, te kennen. Men moet hunne voordragt in de Moskeen geboord hebben, om het moeijelijke daarvan te begrijpen. Bij het leeren der taal, houden alleen de eerste beginselen der spraakkunst hen eenige jaren bezig. Daarop volgt dat gedeelte der Grammatica, hetwelk de kennis van zoodanige uitgan-

gen bevat, die in het gemeene Arabisch niet gebruikelijk zijn. Wanneer men dit weet, mag men zich reeds onder de Geleerden rekenen. Hierna moet men de uitspraak bestuderen, en daartoe behooren weder eenige jaren. Eindelijk komt men dan tot de kennis der Wet, en de Takah of wetenschap bij voorkeur, die hunne Theologie behelst.— Wanneer men echter bedenkt, dat de Koran de eenige grondslag aan alle wetenschap is, dat zij onophoudelijk over de geheimzinnige en beeldsprakige (mythologische en allegorische) beteekenis van dezelve moeten nadenken; dat zij alle verklaringen en uitbreidingen van den tekst moeten lezen, van welke er over het eerste vers alleen meer dan tweehonderd deelen zijn; wanneer men bedenkt, dat er duizenden en duizenden belagchelijke gewetensvragen zijn; bij voorbeeld: of het geoorloofd is eenen vijzel met onzuiver water uit te spoelen? welke zij moeten kennen; dat zij eindelijk in eene wijdloopige navorsching treden, of niet de ziel van den Profeet voor de ziel van ADAM geschapen zij geweest, en aan het scheppend Wezen bij de schepping raad gegeven hebbe, mitsgaders waarin deze raad bestaan hebbe, enz. zoo zal men toestaan, dat het ligt valt zijn geheel leven toe te brengen, om veel te leeren — en weinig te weten.

(Het Vervolg hierna.)

Mengelingen.

De Verschijning.

De Markies VAN A — was gewoon, gedurende een gedeelte van den zomer, op een zijner landgoederen in de nabijheid van Palermo te wonen. In het jaar 1808 gebeurde het, gedurende een dezer bezoeken, dat zijne eenige dochter op eenen jongen officier verliefd werd, dien zij toevallig ontmoet had. Daar zij geene hoop had om haars vaders toestemming tot zulk een ongelijk huwelijk te verwerven, trachtte zij haren hartstogt te bedwingen; maar, daar de officier op het punt stond om met zijn regiment Palermo te verlaten, liet zij zich overhalen, om hem op zekeren avond eene laatste bijeenkomst toe te staan, tot welk einde hij, op eenen afgesproken tijd, onder het venster van hare kamer zou komen. Toen zij, volgens hare belofte, op het balkon wachtte, en hare oogen inspande, om den beminde des te eerder in het gezigt te krijgen, bemerkte zij een bewegend voorwerp, op eenen kleinen afstand van het kasteel, in eene laan, die naar een naburig dorp leidde. Natuurlijk dacht zij eerst, dat het slechts haar minnaar zijn kon; maar spoedig vond zij reden om van meening te veranderen. De gedaante, die zij aanschouwde, was van eene reusachtige gestalte, geheel in het wit gekleed, en stapte met zulke langzame, statige schreden voort, dat dezelve naauwelijks een bewoner dezer aarde scheen te kunnen zijn. Verschrikt op dit gezigt, sloot zij spoedig haar venster, en had naderhand geen moeds genoeg om weder op het balkon te gaan. Den volgenden morgen bragt eene oude vrouw, die in het bovengemelde dorp woonde, een briefje van haren minnaar, die zich over de ondergane teleurstelling beklaagde, en haar verzocht den volgenden avond naauwkeuriger te zijn. De jonge dame had nu hare vrees vergeten, en besloot deze afspraak beter dan de vorige te houden.

Op hetzelfde uur, als den vorigen avond, trad zij weder op haar balkon, en met hetzelfde gevolg; want de reusachtige witte gedaante kwam weder te voorschijn. Hoe ontrust zij ook ware, hield haar tegenzin, om haren minnaar te leur te stellen, en de bedenking, dat zij in haar vertrek volkomen veilig was, haar nog aan het venster. Het spook ging met denzelfden bedaarden stap voort, en was spoedig uit het gezigt. De jonge dame wachtte angstig en lang; maar het voorwerp harer verwachting kwam niet. Eindelijk de klok der naburige kapel twee hoorende slaan, keerde zij ontrust; vermoeid en teleurgesteld naar hare kamer terug.

Op het bepaalde uur was de officier den muur van het park overgesprongen, en haastte zich op de vleugelen der liefde, om zijne beminde te ontmoeten. Toen hij het huis nadeede, werd hij ontrust door het geluid van voetstappen, en terstond daarna zag hij de reeds beschrevene, reusachtige, witte gedaante naar zich toekomen. Verwondering deed hem bijna onwillekeurig de hand aan zijnen degen slaan; het spook was mede niet traag; beide trokken, en er volgde een woedend gevecht, dat weldra ongelukkig voor den sterfelijken kampvechter eindigde, die eene diepe wond ontving, en aan de voeten van zijnen vijand nederzeeg. De overwinnende geest zag niet zoodra zijnen tegenstander op den grond uitgestrekt, of hij vervolgde, zonder verder eenige acht op hem te slaan, zijnen weg.

Het gekletter van degens, zoo digt bij zijne woning, was echter de ooren van den Markies niet ontsnapt, die zijne bedienden bijeen riep, en hun verhaalde wat hij gehoord had, waarop hij hen uitzond, om elk gedeelte van het park te doorzoeken, en alle personen, die zij op dit ontijdige uur daarin vinden mogten, te vatten. De bedienden, gehoorzaam aan de bevelen van hunnen meester, deden eene lange, maar vruchtelooze nasporing; — zij konden van de aanleiding tot het gerucht niets ontdekken.

De Markies scheen zeer onvergenoegd over den slechten afloop hunner pogingen, doch hield zich echter tevreden met de aanmerking, dat hij zich dan vergist moest hebben. Zijne dochter vermoedde de wezenlijke toedragt der zaak, en begreep, dat de officier en het spook eene ontmoeting moesten gehad hebben. Door angst gepijnigd, besloot zij onverwijld de oude vrouw te bezoeken, die hunne brieven had overgebragt, hopende dat die haar eenig berigt omtrent haren minnaar zou kunnen geven. Toen zij, in gezelschap harer kamenier, bijna het einde van het park bereikt had, verwonderde zij zich over het geweldige blaffen van haren hond. Nadat zij dezen vergeefs had teruggeroepen, ging zij naar hem toe, om hem van het voorwerp, dat zijnen toorn of schrik opwekte, af te trekken; doch werd door afgrijzen getroffen op het gezigt van het lijk eens mans, dat tusschen het kreupelhout verscholen lag. Zich in den eersten schrik verbeeldende, dat het haar minnaar was, viel zij in flaauwte. Het geschreeuw harer kamenier bragt spoedig eenige menschen op de plek, en onder anderen de oude vrouw, naar welker huis zij wilden gaan. Toen de jonge dame weder bijkwam, deelde deze laatste haar eene tijding mede, die, in vergelijking bij hetgeen zij vreesde, vertroostend was, dat namelijk haar minnaar, ernstig, maar, zoo als zij hoopte, niet gevaarlijk gewond, in hare hut lag. Het meisje dacht nu, dat de doode niemand anders dan het spook zijn kon, welks verschijning haar zooveel smart veroorzaakt had. Zij ging diep bedroefd naar huis. Gedurende den nacht hielden angst en onrust haar uit den slaap; zij was koortsig, en, om frissche lucht in te ademen, stond zij op, en opende een venster. Ik zal geene poging doen, om hare verbazing en haren schrik te beschrijven, toen zij nog eens de gedaante der vorige avonden zag. Zij verbeeldde zich nu, dat de oude vrouw haar bedrogen had, en dat de vermoorde wezenlijk haar minnaar was. Zij bragt het overige van den nacht in slapeloze wanhoop door.

De officier was echter, zoo als de oude vrouw gezegd had, wezenlijk in haar huis. Van den moord hoorende, verbeeldde hij zich op zijne beurt, dat hij zijnen vijand eene doodelijke wonde moest hebben toegebragt, eer hij zelf viel. De Markies liet ondertusschen het gestrengste onderzoek doen; doch niet alleen kon men den moordenaar niet ontdekken, maar het lijk van den vermoorde werd ook door niemand herkend. Eene menigte geruchten verspreiden zich door den omtrek, waarvan sommige den Markies zoo onaangenaam waren, dat hij, zijn gezin slechts eenige uren tijds gevende om zich voor de reis gereed te maken, met overhaasting zijn kasteel verliet, en naar een ander gedeelte van het eiland vertrok.

Onder andere geruchten, bij de bijgeloovige boeren in omloop, zeide men ook, dat men den geest des vermoorden in de kapel van het naburige dorp hoorde kermen, welke kapel een eigendom van den Markies was, en waarin hij het lijk had doen begraven, schoon dezelve gewoonlijk gesloten gehouden werd, uitgezonderd op hooge kerkfeesten.

Zonder voor het oogenblik de waarheid dezer geruchten te onderzoeken, moeten wij den loop van ons verhaal stremmen, door aan te merken, dat de Markies, eenigen tijd te voren, een jong meisje van groote schoonheid, maar van lagen rang, met geweld geschaakt en bij vertrouwde lieden in het dorp in bewaring gesteld had. Daar zijne vrouw nog leefde, bezocht hij dit meisje slechts des nachts, om aan zijne familie geene ergernis te geven. De lezer zal nu reeds te regt gissen, dat het spook niemand anders was dan de Markies zelf, die, bekend met het bijgeloof der lagere volksklassen in Sicilie, deze buitengewone vermomming had aangenomen, om zijnen liefdehandel voor de leden van zijn gezin te verbergen. Op eene van deze nachtelijke wandelingen ontmoette hij den officier, in wien hij eenen vijand meende te zien, die hem bespiedde, of wel hem wilde vermoorden. Daar hij na het gevecht zijnen bestrijder niet vond, wien het, in weerwil zijner wonde, gelukt was de plaats te bereiken, waar zijn bediende hem wachtte, meende hij, vermits hij zijne achterdocht op niemand anders vestigen kon, dat deze een jongman was, aan wien het meisje verloofd was geweest, eer zij in zijne handen viel. Dit denkbeeld eens gevestigd zijnde, kwam hij op de gedachte, dat, daar zij nog genegenheid voor zijnen mededinger koesterde, en hij het voorwerp van haren afkeer was, het plan met hare medewerking was gevormd. Zijn bijzonder jaloersch en wraakzuchtig karakter deed hem besluiten, om op beide personen, die zoo onschuldig zijne achterdocht hadden gaande gemaakt, eene gestrenge wraak te nemen.

Den morgen, nadat hij den officier ontmoet had, ontving de jongman eenen brief, schijnbaar van zijne beminde, hem verzoekende, om zich, op zeker uur, op eene bepaalde plaats te laten vinden, ten einde haar te helpen om uit de magt van den Markies te ontsnappen. De ongelukkige minnaar viel in den strik; hij kwam op de bepaalde plaats, en werd daar ontvangen, niet door zijne verwachte beminde, maar door drie schurken, die hem met hunne dolken ombragten. Zij verborgen toen het ligchaam, totdat zij het veiliglijk zouden kunnen vervoeren naar de plaats, waar het den volgenden morgen door de eigene dochter van den Markies gevonden werd. Ook het jonge meisje verdween denzelfden avond op eene geheimzinnige wijze uit het huis, waar zij gewoond had.

Gedurende verscheidene dagen na het vertrek van den Markies, kwam er niets verder aan het licht, behalve dat het gekerm in de kapel iets wezenlijks scheen te zijn; want het werd nu niet slechts des nachts door eenzame voorbijgangers gehoord, maar op alle uren van den dag, en door ieder, die het gebouw naderde. De inwoners van het dorp werden eindelijk zoo ontrust, dat men besloot de kapel van binnen te onderzoeken. De binnengetredenen werden, door het hooren van hetzelfde geluid, naar de grafgewelven onder het gebouw geleid, en daar vonden zij in den beklagelijksten toestand, op het punt om van honger om te komen, het jonge meisje, dat zoo onverwacht verdwenen was. Toen men haar gepaste hulp verschaft en zij hare krachten eenigzins terug bekomen had, verhaalde zij, dat zij acht dagen in deze akelige plaats had doorgebragt, waar men haar geen ander voedsel had gelaten, dan een klein brood en eene kruik met water. Zij was eerst in een nog dieper gewelf opgesloten, waar men, om haren toestand nog afgrijselijker te maken, in eene opene doodkist het lijk van haren beminde had nedergezet. Het was onmogelijk, dat van daar hare stem ooit de ooren van een menschelijk wezen had kunnen bereiken; de wanhoop gaf haar kracht, de deur zwichtte voor hare herhaalde pogingen, en zij kwam in het bovenste gewelf, van waar haar gekerm gehoord en zij eindelijk gered werd van den vreeselijken dood, die haar boven het hoofd hing. Hetgeen de afgrijselijkheid dezer daad vermeerderde, was de koelbloedige barbaarschheid van den Markies, die, toen hij zijn slagtoffer levend liet begraven, haar gezegd had, — om haar met eene telkens herlevende, pijnigende hoop te kwellen, — dat hij nog niet bepaald had, of hij haar weder zou loslaten, maar haar aanried om zich op het ergste voor te bereiden; en dat, ingeval hij binnen drie dagen (die zij in het duistere gewelf niet tellen kon) niet terugkwam, dit een teeken was, dat hij haar aan haar lot overliet.

Het meisje herstelde; maar hare getuigenis had geene kracht om haren rijken en magtigen onderdrukker voor de regtbank te brengen.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.